

Vina Bovy

Veel Gentse noten op haar zang

1900 - 1983

Terwijl Duitse bommenwerpers in 1915 het Gentse Sint-Pietersstation bestoken, trekt Vina Bovy enkele tientallen meters verder haar prille vocale registers open. Te midden van de oorlogsgruwel vormt ze haar volksstem langzaam om tot een machtige sopraan. De volgende jaren groeit Gentse Vina uit tot een internationale operadiva.

Jonger zusje dood geboren, mama overleden aan cholera, papa weggekijnd door verdriet, Malvina – Vina — Bovy is pas twee en staat alleen op de wereld. Of toch niet. Oma en opa zijn er immers nog en die zorgen voor een probleemloze jeugd. Rijk zijn ze niet, trots des te meer. Als de visboer langskomt, kopen ze goedkope krabben. ‘Omdat de visboer op de garnalen pist om ze vers te houden’, geeft oma als uitleg. Ze wil niet bekennen dat ze er geen centen voor heeft.

1914. ‘De Grooten Oorlog’ begint, alle scholen gaan dicht, alleen het conservatorium draait verder. Een zegen voor Vina die na een jaartje toneel resoluut voor muziek en zang kiest. Ze heeft een stem als een klok en wordt tijdens een talentenjacht opgemerkt door Oscar Roels.

In 1928 zit Vina Bovy met barstende hoofdpijn in een Parijs' hotel. Een charmante heer zorgt voor een aspirine. Norberto Fischer heet hij en Vina wordt prompt stapelverliefd op die schatrijke Italiaanse edelman.

Vina wordt de ster van zijn operagezelschap. Gent is na enkele jaren te klein voor haar talent. Ze trekt naar Parijs, verhuist op aandringen van sterdirigent Toscanini naar Milaan en vervolgens naar Zuid-Amerika. Midden de jaren twintig ligt de operawereld al aan haar voeten. ‘La Manonna’ wordt ze genoemd, omwille van haar passionele vertolking van Puccini’s ‘Manon Lescaut’. Maar ze schittert ook in ‘La Traviata’, ‘De Barbier van Sevilla’, ‘Romeo en Julia’, ‘Rigoletto’ en ‘Hamlet’.

Maar wereldster Bovy blijft wel een echte volkswrouw die met minister Wauters gezellig Gentse volksliedjes zingt in haar loge in Rio de Janeiro. Of proestend ‘bloewuste mee appeltrut’ antwoordt wanneer baron Lippens haar in een poepchic restaurant vraagt wat ze wil eten.

Die band met haar roots etaleert Vina nog eens wanneer ze optreedt in het Kursaal van Oostende. Ze showt niet alleen haar mooie, bruine benen aan het elitaire gezelschap, ze waagt het ook om op het einde van haar set een authentiek Vlaams lied aan te heffen. Ongehoord! Maar na wat verbaasde kreetjes links en rechts, smult het publiek van haar vertolking van ‘Ik ken een lied’.

Een van haar strafste prestaties is haar vertolking in ‘Hoffmanns vertellingen’ in New York. Tot verbijstering van het Amerikaanse publiek neemt ze de vier hoofdrollen voor haar rekening.